
Svalerne

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Svalerne

4

Svalerne

Svalerne

Svalerne

Af Kaj Munk

Nationaltidende, d.26.7.1936[1]

Der er Travlhed i Vaskehuset, baade nede og oppe. Ved Gulvet holder Fruen Storvask, og oppe under Loftet er der Festbanket. Konfirmationsgilde, saa vidt jeg forstaar. Fire utroligt brede Mundpartier hænger ud over den klinede Rede, medens Skafferen farer fra og til. Det har været en streng Omgang for en hæderlig Forsørger at naa saa vidt. Medens Børnene endnu var i Ægstadiet, indtraf der nemlig en Tragedie. En Aften var Vaskehusdøren blevet lukket helt til. Nu er der et Vandudløbshul i Gulvet i den ene Side af Døren; dér kan en Svale med Københavnerhumør nok slanke sig igennem, naar det skal være. Men saadan fik altsaa Katten en Chance, Mogens, der med missende, haabløse Øjne hver Dag havde fulgt de luftskøjtende Behændighedskunstnere i Solskinnet oven over hans Rige, og den Chance var han ikke længe om at slaa en Klo i.

Da Døren næste Morgen blev skudt op, svævede der en sørgende, efterladt Mage foran den, Hannen. Men tro ikke, Svalefar havde Sans for Thit Jensen eller Svangerskabsresolutioner eller Begrænsningsteorier. Han klarede paa egen Haand Udrugningen og var allerede mager, da der blev spraaet for Æggene. Men værre blev det. Jo, da de fire graadige Næb for Alvor begyndte at staa paa vid Gab Døgnet rundt, og han var ene Mand om at besørge Stopningen. Mangen Sommeraften var han saa dødsenstræt, at han hang paa et Søm et Stykke fra Reden med gispende Sider og slappe Vinger, alt imedens fire Umætteligheder raabte paa mer, mer, mer, mer. ”Se til Himlens Fugle! de saar ikke og høster ikke og sanker ikke i Lade, og eders himmelske Fader føder dem,” lærte Jesus. Jeg véd snart ikke, hvad de gør. Mon han ikke, naar det kom til Stykket, forstod sig nok saa godt paa den himmelske Fader som paa Fuglene. Noksagt, denne Svale gav ikke op, og den søgte ikke Enkension og fik ikke offentlig Hjælp af nogen Art; men den sled i det af næsten mere end alle Kræfter, og ”den himmelske Fader” holdt, saa den værste Nød fra Reden. I hvert Fald sidder der i Dag fire bredhovedede Konfirmander, og naar de velopdraget og med Besvær - for Pladsen er kun den nødtørftigste - vender sig om og fælder en Klat ud over Rælingen ned paa Vasketøjet, ser man, at de ogsaa er brede nok i den anden Ende. Og Fatter trodser Menneskers Nærhed og de drivende Sæbedampe og svinger ind med Proviant og ud igen og ind igen, bestandig omhyggeligt serverende fra en Ende af, og Slughalsene nedsvælger det møjsommeligt erhvervede med en Mine af Selvfølgelighed og troner saa igen, som om de intet har faaet, og venter paa Opvartning. Og han jager fra og til, selv saa tynd som en Streg, og længes efter i Morgen, for da er de draget fra Hjemmet og selverhvervende og optaget af det nye Livs Vidunderlighed og tænker ikke paa ham. Saa kan man sidde paa sit Søm, saa længe man vil, og smaablunde og ordne Fjer og fordøje og tænke, og alle de Bidder, man snapper, har man Lov til at sluge selv. Jo, jo, det skal blive dejligt og roligt og noget kedeligt ogsaa, naturligvis, rigtig bandsat kedeligt for Resten.

Men en Dag, naar han har faaet lidt Sul paa Kroppen, vil han møde en lille Matrone, Jomfru eller Enke, og efter lidt Passiaren om Vejret og om Myggene vil han rømme sig og spørge: ”Tror Frøkenen, det er for silde med endnu et Kuld i Aar?”

For det er ham og hans Slags, der er Skyld i, at Jorden ikke gaar til i Myg.

Kaj Munk.